

JOEL C.
ROSENBERG

HET
KREMLIN
COMLOT

MOZAÏEK | THRILLER

Joel C. Rosenberg

Het Kremlin Complot

UITGEVERIJ MOZAÏEK, UTRECHT

Personages

Amerikanen

Marcus Ryker – voormalig agent van de geheime dienst, voormalig marinier

Marjorie Ryker – moeder van Marcus

Elena Ryker – vrouw van Marcus

Lars Ryker – zoon van Marcus en Elena

Javier Garcia – vader van Elena

Nick Vinetti – hoofd van de Amerikaanse ambassade in Moskou, voormalig Amerikaans marinier

Robert 'Bob' Dayton – Amerikaans senator (Iowa, democratisch), lid van het inlichtingencomité van de Senaat.

Peter Hwang – assistent van senator Robert Dayton en voormalig marinier

William 'Bill' McDermott – tweede Nationaal Veiligheidsadviseur, voormalig Amerikaans marinier

Annie Stewart – hoofadviseur van senator Robert Dayton op het gebied van buitenlands beleid

Andrew Clarke – president van de Verenigde Staten

Cal Foster – Amerikaanse minister van Defensie

Richard Stephens – directeur van de CIA

Tyler Reed – Amerikaanse ambassadeur in Moskou

Jennifer Morris – station chief van de CIA in Moskou

Carter Emerson – dominee van de doopsgezinde Lincoln Park Kerk in Washington D.C.

Russen

Aleksandr Ivanovitsj Loeganov – President van Rusland, voormalig minister-president, voormalig hoofd van de Federale Veiligheidsdienst van de Russische Federatie, de FSB

Joelia Loeganova – vrouw van de president

Oleg Kraskin – hoofdassistent en schoonzoon van president Loeganov

Marina Kraskin – Olegs vrouw, dochter van de president

Boris Zacharov – stafchef van president Loeganov

Michail Petrovski – minister van Defensie

Dmitri Nimkov – directeur van de FSB

Nikolai Kropatkin – onderdirecteur van de FSB

Pavel Kovalev – hoofd van het presidentiële beveiligingsteam

Katja Slatski – olympische kunstschaatsster

Vasili Malentsjenko – journalist

Galina Polonskaja – journaliste

'Wees beleefd, wees professioneel, maar zorg dat je een plan hebt om iedereen die je ontmoet te vermoorden.'

Generaal James Mattis,
Amerikaanse marine

Deel 1

1

Moskou – 9 september 1999

Louisa Sjerbatov was net zes jaar geworden, maar ze zou de zeven niet halen. De dansende derwisj was tegen middernacht op de bank in slaap gevallen, gekleed in haar nieuwe paarse jurk, met het bijpassende lint nog in haar haren, toen de suikerhigh uiteindelijk ten einde was gekomen. Zo tegen haar moeder aan genesteld zag ze er vredig uit, tevreden met haar lievelingstедdybeer in haar armen. Overal om de twee dames heen lagen poppen, boeken, truien en andere cadeautjes die Louisa had gekregen van haar ooms en tantes, opa's en oma's, neven en nichten, en ook nog van haar vrienden en vriendinnen van de basisschool een straat verderop aan de Goerjanovastraat.

De kamer was bezaaid met stukjes touw, plakband en proppen felgekleurd inpakpapier. Op het aanrecht stonden de vuile borden en glazen hoog opgestapeld. Overal in de eetkamer lagen lege wijnflessen, wodka's en restjes verjaardagstaart – aardbeien, Louisa's lievelingstaart.

De hele flat was een grote rommel, maar de gasten waren al vertrokken en als Louisa's vader, Feodor, eerlijk moest zijn, kon het hem niets schelen. Zijn dochttertje, het enige kind dat hij en Irina na meer dan tien jaar en vier hartverscheurende miskramen hadden kunnen krijgen, was gelukkig. Haar vriendjes waren gelukkig. De familie was gelukkig. En zij waren gelukkig. Meer was nu niet belangrijk.

Feodor keek neer op de twee waardevolste personen in zijn leven en wenste dat hij de reis kon verzetten. Hij had ervan genoten dit feestje met hen samen voor te bereiden, hij had met plezier boodschappen gedaan, het was een feest geweest om Irina en haar moeder te helpen met alle voorbereidingen en het was een genot geweest toen hij de opgetogen blik op Louisa's gezicht zag toen hij haar een glimmende blauwe fiets had gegeven – het was haar eerste. Maar zaken waren nu eenmaal zaken. Als hij zijn vlucht naar Tsjkent wilde halen, moest hij

nu meteen vertrekken. Daarom gaf hij moeder en dochter een zachte kus op hun voorhoofd, pakte zijn koffer en glipte stilletjes door de voordeur naar buiten.

Toen hij de hoofdingang van het appartementencomplex uit stapte, zag hij tot zijn opluchting dat de taxi die hij had besteld zoals afgesproken op hem stond te wachten. Hij liep met grote passen naar de auto en gaf zijn koffer aan de chauffeur, zodat hij hem in de kofferbak kon leggen. Het was een frisse, heldere nacht. De maan was maar een smalle sikkelsikkel aan de donkere hemel en overal begonnen de bladeren van de bomen te vallen om een rondedans te maken op de lichte bries die uit het westen kwam. De zomer was echt voorbij, bedacht Feodor terwijl hij achter in de auto stapte, en het had niet langer moeten duren. Die verstikkende hitte. Die benauwde vochtigheid. Dat knagende schuldgevoel omdat hij niet eens een eenvoudige airconditioning voor zijn gezin kon betalen, laat staan een kleine *datsja*, een zomerhuisje, op het platteland, waar hij, Irina en Louisa, en misschien zijn ouders en schoonouders, zich van tijd tot tijd konden terugtrekken. Ergens in een bos met veel schaduw en een fris, schitterend meer om te zwemmen en te vissen, ver bij het verkeer, de vervuiling en het razende tempo van de hoofdstad vandaan.

‘Herfst – eindelijk,’ mompelde hij in zichzelf terwijl de chauffeur de kofferbak dichtgooide en weer achter het stuur kroop.

Als kind was Feodor ook altijd blij geweest als het weer kouder werd. De kortere dagen. Weer naar school gaan. Nieuwe vriendjes maken. Nieuwe juffen en meesters. Nieuwe lessen. De herfst bracht altijd verandering en verandering was altijd goed voor hem geweest. De herfst betekende een nieuw begin en hij vroeg zich af welke verandering er deze keer zou plaatsvinden. Hij was niet echt arm, maar hij was zeker niet succesvol. Toch was hij, misschien wel voor het eerst van zijn leven, tevreden en misschien zelfs hoopvol. Als hij hard werkte zou hij op een dag wat geld kunnen sparen en met zijn gezin verhuizen, weg uit de Goerjanovastraat, weg uit het lawaaige, smerige, vervallen krot in het zuiden van Moskou en een rustig, schilderachtig plekje vinden. Een plek die geschikt was voor een gezinnetje. Met wat grasveldjes, misschien zelfs een eigen tuin, waar hij de grond kon bewerken om er zijn eigen groente te verbouwen.

Terwijl de taxi wegreed, leunde Feodor achterover en legde hij zijn

handen gevouwen op zijn borst. Herfst. Hij glimlachte. In gedachten ging hij terug naar die herfstdag waarop hij Irina voor het eerst had gezien. Het was de eerste dag van het jaar op de basisschool, tweeëntwintig jaar geleden.

Omdat hij zo opging in zijn eigen wereld en zijn herinneringen, merkte Feodor Sjerbatov de twee gespierde mannen nauwelijks op die in zwarte leren jassen en met zwarte leren handschoenen uit de kelder van zijn eigen gebouw kwamen. Hij wierp een snelle blik op de auto die wat verderop geparkeerd stond, een witte Lada met de koplampen uit maar de motor aan, waar de twee mannen naartoe renden. De chauffeur rookte een sigaret en tikte op het dashboard, maar Feodor kon zijn gezicht niet zien omdat het verborgen was in de schaduw van de een of andere hoed. Dat zou later, als de politie hem ondervroeg over de mannen en de auto, alles zijn wat Feodor kon vertellen.

Wat hij zich wel herinnerde – en wat hij van zijn leven nooit meer zou vergeten – was de oorverdovende explosie achter hem terwijl de taxi versnelde over de Goerjanovastraat richting het internationale vliegveld Domodedovo. Hij herinnerde zich de laaiende vuurbal. Hij herinnerde zich dat zijn chauffeur de macht over het stuur verloor en tegen een lantaarnpaal botste. Hij herinnerde zich dat zijn hoofd tegen de wand van plexiglas tussen de voorstoelen en de achterbank knalde en de gruwelijke sensatie van de hitte die hij voelde toen hij het achterportier van de taxi opentrapte. Hij herinnerde zich dat hij naar buiten sprong, het bloed dat over zijn gezicht stroomde en zijn hart dat als een bezetene bonsde, en dat er toen hij net omkeek, een tweede explosie volgde en zijn thuis – het sombere flatgebouw met negen verdiepingen aan Goerjanovastraat 19 – in een verblindende flits van vuur en as instortte.

2

Roeblovka, Rusland – 13 september 1999

Oleg Stefanovitsj Kraskin werd wakker in een pikzwarte kamer. Hij was alleen en gedesoriënteerd, en het zweet brak hem uit. Zijn hartslag versnelde. Zijn handen begonnen te trillen. Al snel waren zijn lakens doorweekt van het zweet. Hij zag of hoorde niets en even wist hij niet eens meer waar hij was. Hij probeerde de gruwelijke beelden uit zijn nachtmerrie uit zijn hoofd te krijgen. Het was maar een droom geweest, maar wat was het vreselijk!

De grote hal waarin hij stond – eens zo groots en luxueus, weelderig zelfs, met de enorme zuilen, waardevolle schilderijen, schitterende kroonluchters en een indrukwekkend trappenhuis dat tot in de hemel leek te stijgen – stond in brand en ging verborgen achter dikke, bijtende rookwolken. Zijn ogen brandden. Zijn longen schreeuwden om zuurstof. Zijn huid verbrandde door de hitte van de enorme vlammen die door het hele gebouw suisden en alles wat op hun pad kwam gretig opraten. Muren stortten in. Balken stortten uit het plafond op de vloer. Oleg kon geen ontsnappingsweg vinden. Hij probeerde om hulp te schreeuwen, maar er kwam geen geluid uit zijn keel. Hij hoorde echter wel de bloedstollende schreeuwen van anderen. Een van die stemmen herkende hij meteen – het was Marina, zijn geliefde Marina. Ze stikte. Ze verbrandde. En hij kon niets doen om haar te helpen.

Oleg sloeg de dekens van zich af en sprong overeind. In het aarde-donker tastte hij naar zijn bril. Toen hij die gevonden had, zette hij hem op en pakte zijn horloge om te ontdekken dat het nog niet eens zes uur 's morgens was. Toen pas herinnerde hij zich dat hij niet in zijn kleine flatje in de stad was, maar in de villa van zijn ouders in Roeblovka, de chique ommuurde wijk waar de rijken en de machtige families uit Moskou woonden.

Hij strompelde naar links en na drie meter raakten zijn vingers de muur. Op de tast vond hij de gordijnen, die hij opentrok. Het zachte, frisse ochtendlicht viel in de kamer. Nu staarde Oleg niet meer in de vurige afgrond van zijn grootste angst, maar naar de beboste achterkant

van het landgoed van zijn ouders. Zo vroeg in de morgen, nu het nog stil was in huis, hoorde hij de zwaluwen kwetteren en de rondvliegende insecten zoemen.

Olegs ademhaling werd langzaam weer normaal. Hij veegde het zweet van zijn gezicht en uit zijn nek en probeerde zijn evenwicht weer te vinden. Dit was geen dag voor angst. Integendeel, dit was juist de dag die hij zo zorgvuldig had gepland en waarop hij zich zo uitgebreid had voorbereid. Hij liep terug naar het nachtkastje, viste een sigaret uit het pakje dat hij de avond ervoor had gekocht, zocht zijn aansteker en nam een paar halen tot zijn zenuwen weer rust vonden. Daarna nam hij een lange, hete douche, schoor zich en trok zijn beste pak en zijn nieuwe leren schoenen aan. Hij kon zijn ontbijt al ruiken. Hij hoorde zijn moeder op haar pantoffels rondschuifelen en toen hij de keuken inliep, begroette ze hem met een brede glimlach en een zoen.

‘Kom, Oleg. Ga zitten. Maak het je gemakkelijk,’ zei ze, terwijl ze hem een dampende kop thee gaf. ‘Je vader had er graag bij willen zijn, maar je weet hoe dat op zijn werk gaat. Het bestuur komt overmorgen bij elkaar. Voor zonsopgang is hij al vertrokken. Maar hij is trots op je, Oleg. Heel erg trots. En hij kan niet wachten om te horen hoe het allemaal is gegaan. Hij wil dat je hem belt zodra je het antwoord hebt. Ik heb hem nog nooit zo vrolijk en opgewonden gezien.’

Vrolijk en opgewonden? Die woorden had Oleg nog nooit iemand horen gebruiken om zijn vader te omschrijven. Maar het voelde goed, hoewel hij veel te bezorgd was om te eten en de reden daarvoor had niets met zijn droom te maken. Daarom verontschuldigde hij zich, kuste zijn moeder op haar wang, pakte zijn jas en zijn attachékoffer en snelde naar de garage.

Even later zat hij achter het stuur van zijn glimmende nieuwe Mercedes, waar hij nog een sigaret opstak en de motor startte om zo snel mogelijk in oostelijke richting over de Roebļjovo-Oespenskoje snelweg te rijden voor het afschuwelijke twee uur durende geploeter door de overvolle straten. Om zichzelf af te leiden van zijn nachtelijke schrikbeelden en de zaken van die dag, die hem op zichzelf al zenuwachtig maakten, zette Oleg de radio aan en zocht hij een nieuwszender op.

De nieuwslezer vertelde dat er een flatgebouw van acht verdiepingen aan de Kasjirskoje-snelweg was opgeblazen. Dat kon Oleg bijna niet geloven. Hoe zou dat mogelijk zijn? Drie bomaanslagen in tien dagen?

Wie zou dat doen? En waarom? De aanslag was net voor zonsopgang gepleegd, toen de meeste bewoners nog in bed lagen. De ziekenhuizen waren al vol met gewonden, de mortuaria met doden. Lokale autoriteiten vertelden journalisten dat er al bijna veertig lichamen uit het puin waren gehaald. Oleg twijfelde er niet aan dat het dodental die dag nog zou oplopen. Een woordvoerder van de politie van Moskou die op de plaats des onheils geïnterviewd werd, vertelde dat de explosie leek te zijn veroorzaakt door een grote bom in de kelder, vlak bij de verwarmingsketel, maar hij waarschuwde de luisteraars nog geen aannames te doen voordat het onderzoek volledig afgerond was.

Daar was het te laat voor, dacht Oleg. Zijn handen knepen zo hard in het stuur dat ze wit werden. Hij was niet bang. Hij was woedend. Zijn land werd aangevallen en het leger zou al snel terugslaan. Dat wist hij zeker. Wat hij niet wist, was wie de vijand was en wat zijn motieven waren. De Koude Oorlog was al bijna tien jaar geleden beëindigd. Dit was niet het werk van de Amerikanen. Het konden ook Groot-Brittannië of andere NAVO-landen niet zijn geweest. Maar wie dan wel?

Olegs rechtenstudie kwam weer boven. Als jongste partner in een van de meest prestigieuze advocatenkantoren van Moskou was hij eraan gewend vragen te stellen, feiten te verzamelen en data, tijden, plaatsen en allerlei grote en kleine details te sorteren en te analyseren. Wat was er bekend? Wat waren de speculaties en wat was er echt waar? Wat was het verband tussen de aanslagen en wat vertelde dat over de mogelijke verdachten en motieven?

De eerste aanslag had plaatsgevonden op 4 september in de stad Boeinaksk, vlak bij de grens met Tsjetsjenië. Daarbij was een vrachtwagenbom gebruikt, geen explosieven in het gebouw zelf. Maar ook daar was een flatgebouw het doelwit geweest. Oleg had de beelden op het nieuws gezien. Een gebouw van vijf verdiepingen was in puin gelegd. Hij had de vlammen gezien, de verkoolde lichamen, de schreeuwende kinderen die met hun bebloede gezichten wanhopig op zoek waren naar de ouders die ze nooit meer zouden vinden. Vierenzestig mensen waren omgekomen, en hoewel Oleg zich ervoor schaamde, moest hij toegeven dat hij daar op dat moment weinig bij had gevoeld. Voor Oleg was het zo ver weg geweest. Het was vreselijk – onvoorstelbaar – maar het was gebeurd in de Kaukasus. Het was te verwachten. De provincie Dagestan was een onstabiel, gewelddadig wespennest. Twee van zijn ne-

ven vochten in Dagestan tegen de Tsjetsjenen. Er kwam nooit goed nieuws uit de Kaukasus. Daarom had Oleg slechts zijn hoofd geschud zonder er langer bij stil te staan.

De tweede aanslag was maar vijf dagen later, op 9 september. Die had plaatsgevonden aan de Goerjanovastraat, in een arme maar rustige wijk in het hart van Moskou, niet meer dan een paar kilometer bij Olegs eigen flat vandaan. Dit was geen misdaad in de een of andere afgelegen, verschrikkelijke uithoek van het Russische Rijk. Het was een messteek in het hart van de Russische hoofdstad.

Vasili Malentsjenko, een belangrijke onderzoeksjournalist van de *Novaja Gazeta*, een van de invloedrijkste kranten van de stad, had gemeld dat de explosie was veroorzaakt door een enorme bom in de kelder van het gebouw. Malentsjenko stond bekend om zijn uitstekende bronnen binnen de politie en andere beveiligingsdiensten van de staat. Hij had verteld dat de bom was vastgemaakt aan de verwarmingsketel en dat er nog geen tastbare bewijzen waren die iets duidelijk maakten over de vraag wie er achter de aanslag zat, maar de meeste hooggeplaatste personen zagen het als het werk van Tsjetsjeense rebellen.

Dagenlang had de overheid geweigerd Malentsjenko's verslaggeving te bevestigen of te ontkennen, maar iedereen in Moskou, en in de rest van Rusland, was gefixeerd op zijn verslagen. Olegs burens en collega's hadden het bijna nergens anders meer over. Ze hadden het nieuws allemaal gezien. Ze hadden de gapende, rokende krater gezien, de stukken beton, de verwrongen fietsen. Ze hadden de afgerukte arm in de boom zien hangen, een iconisch beeld waarvan Oleg vreesde dat hij het nooit meer van zijn netvlies zou krijgen. Vierennegentig Moskovieten waren dood. Honderden waren gewond. Verbrand. Verminkt. Verbrijzeld.

Oleg had het interview, als je het zo kon noemen, gezien met een man die zijn vrouw en dochter was verloren. De man scheen net in een taxi te zijn gestapt onderweg naar het vliegveld voor een zakenreis toen zijn appartement achter hem was ontploft. De journalist had geprobeerd de man vragen te stellen. Ze had het rustig, voorzichtig en respectvol gedaan, maar de man kon geen antwoord geven. Hij had alleen maar onbeschaamd gehuild waarbij zijn hele lichaam oncontroleerbaar schokte van het slopende, onophoudelijke verdriet.

In tegenstelling tot de aanslag in Dagestan had deze Oleg wel geraakt. Starend naar de onwerkelijke beelden op de televisie, had hij de woor-

den gemompeld die door het hoofd van alle bewoners van Moskou galmden: 'Ik had het kunnen zijn.'

Nu, slechts vier dagen later, was het opnieuw gebeurd.

Razendsnelle politieke thriller, actueler dan ooit!

Juist op het moment dat oplopende spanningen tussen Noord-Korea en Iran het uiterste vergen van de Amerikaanse president, verschijnt er een nieuwe, onheilspellende dreiging aan de horizon: de Russische president is koortsachtig bezig de macht in handen te krijgen en de oppositie de mond te snoeren. Hij plant een gewaagde, bliksemsnelle militaire aanval die de NAVO uiteen kan rukken en Washington en Moskou op de grens van een kernoorlog kan brengen.

Maar hij heeft geen rekening gehouden met voormalig agent van de geheime dienst, Marcus Ryker, getraind om te beschermen, maar bereid te moorden om zijn land te verdedigen.

Joel C. Rosenberg is een internationaal vermaard thrillerauteur. Van zijn titels werden wereldwijd miljoenen exemplaren verkocht.

'Gordels om en zet je schrap! – *Het Kremlin Complot* is een razendsnelle thriller die lezers ademloos achterlaat.'

therealbookspy.com

ISBN 978 90 239 5473 6 | NUR 342

